

Alap Hírlevél Vető

2020. március 3. évfolyam 5. szám

Baptista Egyházi Szociális Módszertani Központ

Igei gondolatok

Nőnap gondolatok

Diakonissza mozgalom

ÉletErő Misszió

A pogányok előszobája

TL műhely - beszámoló

Figyelő

“Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.” Zsoltárok 138,3

Elfáradunk. Elfogy az erőnk, türelmünk, bátorságunk, kitartásunk megfogyatkozik. Hogyan tovább? Újra itt vagyok... Kevésnek érzem magam a változáshoz, változtatáshoz. Tornyosulnak a tennivalók, kapkodok, és semmit nem ér az igyekezetem. Megállok. Magamba nézek, majd felsóhajtok: “Kérlek, könyörülj rajtam, Istenem!” .

Istenhez fordulásunk olykor egy sóhajban mutatkozik meg, máskor pedig elpanaszoljuk neki minden valós vagy vélt sérelmünket. Lehet magunkkal van bajunk, lehet mások miatt szenvedünk vagy körülményeink terhe nehezedik ránk. Bárhogy is van, Isten várja, hogy kiöntsük előtte szívünket.

“Kiáltottam!” - Ő pedig úgy válaszolt, hogy egyben felemelt, megerősített és bátorított a jövőre nézve. Elfogyott az erőm, de most újat kezdhetek vele! Azért tehetem ezt, mert megváltott, megbocsátott, és minden nehézség ellenére lehetőséget adott a továbblépéshez. Hálás lehetek, hálás vagyok! És te?

"Te erőt adsz ha megfárad a lelkem
Erőd adod, velem vagy, nem hagysz el.
Felemelsz, tovább viszel az úton,
Erőt adsz, mely nem fogy el sosem."
(Brendan Graham: You Raise Me Up)

Fotó: Ryan Moreno

Seresné Horváth Erika

Kedves Hölgyek!

*A nőnap alkalmából egyházunk vezetői közössége nevében
tisztelettel és szeretettel köszöntünk benneteket!*

*Hálásak vagyunk Istennek értetek, az általatok képviselt
illetve elvégzett szolgálatért és az áldozatos munkáért!*

*Kívánjuk, hogy legyen veletek továbbra is Isten áldása és
védelme, és adjon választ kérdéseitekre, kéréseitekre!*

Boldog nőnapot, boldog évet!

Papp János egyházelnök

szociális szolgálat

anno

Diakonissza mozgalom a magyarországi baptisták körében

László Gábor

A diakonissza tevékenység a protestáns egyházak által a női kegyesség és a szociális gondoskodás iránti igényekre adott felelet, amely az újkor kezdete óta jelen van Európa országaiban. A magyarországi baptisták egyfelől német kapcsolatokon és kötődéseken keresztül, másfelől a budapesti vallásos – református és evangélikus - kezdeményezések révén ismerkedhettek meg a diakonisszák tevékenységével. A betegápolás – amely elfogadható tevékenység lehetett akár a középosztálybeli nők számára is - iránti társadalmi igényt a 20. század fordulóján egyre csak növelte a fővárosi kiszolgáltatott helyzetű lakosság és a vidékről munkalehetőség reményében beköltöző szegényebb népcsoportok gyorsan gyarapodó létszáma.

A baptisták körében a diakonisszákra jellemző szeretetcselekedetek hosszú ideig nem öltöttek központi, szervezett, felekezeti arculattal bíró formát, aminek valószínűleg több oka volt. Egyrészt a baptisták két idősek otthonát és egy árvaházat is alapítottak, amelyek fenntartása jelentős energiákat igényelt a közösségtől. Másrészt a diakonissza munka megbontotta a háztartás hagyományos rendjét, a nők önállóságával, függetlenségével járt volna, ami nem vágott egybe a tradicionális gondolkodással. Harmadrészt a missziós női önállóság vissza-visszatérően szembe lett állítva a páli igével: a tanítást nőnek nem engedem. Negyedrészt a diakonissza-intézmény elsősorban nagyvárosi környezetben értelmezhető, így a baptisták jelentős részét, a falusi, kisvárosi hívőket kevésbé érintette.

A világháború előtti időszakban a fővárosi szegények rossz életkörülményeire a Nap utcai Nőegylet – amely a budapesti magyar baptista asszonyokat fogta össze – intézményesített helyi válaszokat igyekezett adni. Ugyanakkor a diakonissza-ügy - a felebaráti szeretet tettekre váltása mellett - az önálló női missziós tevékenység felekezeten belüli emancipációjának is eszközéül szolgált. A Nőegylet „jámbor lányokat” képeztetett volna betegápolásra, és e speciális szakértelmet a missziós elkötelezettséggel párosítva két cél elérését remélte. Egyfelől a szegény sorsú, beteg baptisták számára biztosította volna a megfelelő ápolást, másfelől az ápolást igénybevevő, magasabb társadalmi státuszú személyek körébe igyekezett „bevinni az evangéliumot”, építve arra, hogy a beteg ember fogékony az Isten dolgai iránt. Az 1912-es Ócsai közgyűlés idejére már 5 baptista hajadon dolgozott különböző kórházakban, hogy kitanulja az ápolónői mesterséget és alkalmassá váljon a diakonissza-szolgálatban való részvételre. Ám a közgyűlés nem támogatta a tervet. A Nőegylet azonban folytatta a megkezdett munkát és még 1912-ben megalapította a Fehér Csillag Betegápoló Egyesületet, ami a Nap utcai Baptista Gyülekezethez kapcsolódott. A fennmaradt dokumentumok alapján a cél az önálló betegápoló otthon kialakítása volt, amely a szegények számára ingyenesen, a többiek számára díj ellenében biztosított volna ápolást. A diakonisszák alapvetően lakhatást és ellátást kaptak volna, érdemi fizetés nélkül, és a karon elhelyezett fehér csillagjelvénnel különböztették volna meg magukat. Az anyagi alapokat azonban nem sikerült megteremteni. A diakonissza-szolgálat első világháborút megelőző utolsó mozzanata 1914 húsvétja, amikor a fent említett 5 jelentkezőből 4 testvérnőt – tanulmányaik sikeres befejezés után - a Nap utcai gyülekezetben ünnepélyesen diakonisszává avattak. Heckman Margit, Mándi Róza, Szakács Erzsébet és Erdei Ágnes, a felavatást követően, budapesti ill. vidéki kórházakban dolgozott tovább, baptista egyenruhát viselve. Bár az önálló Diakonissza Otthon nem jött létre, a kísérlet nem maradt eredménytelen: a diakonisszák közül ketten – Heckman Margit és Szakács Erzsébet - később a baptista árvaház hűségese munkatársai lettek.

Az első világháború után a nőmozgalom jelentősen megerősödött a baptisták körében, olyannyira, hogy 1923-ban sor került az országos Szövetség megalapítására. Az 1920-as években azonban a diakonissza-ügy nem került napirendre. A téma iránt az érdeklődés csak az 1930-as években lett erősebb, amikor a Baptista Ifjúsági Szövetség Leányszakosztályának élére egy korábbi diakonissza, Szakács Erzsébet került.

A harmincas évek diakonissza-konceptiója számos tekintetben különbözött a világháború előtti évektől. Ebben az időszakban a német baptista diakonissza-modell alapján képzelték el a szolgálatot. E felfogás szerint a diakonissza feladatköre a kórházi beteggondozás mellett éppúgy lehet hívők számára nyújtott otthonápolás, árvaházi vagy menházi gondozás és gyülekezeti lelkész-asszisztensi, diakóniai vezetői funkció ellátása. Megerősödött tehát a szociális irányultság, és új elemként bekerültek bizonyos gyülekezeti felelősségi körök. Ez utóbbi nyilván számos lelkipásztort és véleményformáló gyülekezeti tagot elfordított az ötlettől, más lelkipásztorok azonban kiálltak mellette. 1937-ben a Nőszövetség ragadta magához a kezdeményezést a Leányszakosztálytól és választmányi döntésében kijelentette: magáénak érzi és megvalósítja a baptista Diakonissza Otthon eszméjét. Az erőfeszítések azonban az adott gazdasági környezetben nem vezettek sikerre, de nem is haltak el. 1941-ben egy gyülekezet tűzte zászlajára az ügyet. A vállalkozó közösség a pezsztenterzsébeti gyülekezet volt, amely igen rossz szociális mutatókkal rendelkező környezetben működött. 1943-ban jóváhagyták az Otthon alapító levelét, ennél tovább lépni azonban csak a háború után sikerült.

A háborús pusztítás, különösen Budapest ostroma után a pezsztenterzsébeti áldatlan állapotok javításában a helyi vezetés számított a baptisták közreműködésére, amely többek között a helyi kórház főorvosa és a baptista lelkipásztor, Bretz Emil közötti együttműködésben mutatkozott meg. Ennek eredményeképp a kórházban baptista diakonisszák állhattak szolgálatba. Ez az első eset, hogy a baptisták önkormányzati feladatellátásban vettek részt, kezdetben önerőből, 1946 után viszont az önkormányzat vállalta magára a diakonisszák fizetését. A diakonisszák képzéséért, szállásáért és ellátásáért felelős Anyaotthon (a nevével ellentétben nem kötődött terhes- vagy gyermekgondozáshoz) megteremtése egyéni adakozásból és észak-amerikai adományokból valósult meg 1947-re. Négy évfolyamon 28 diakonissza tanulhatott itt. A diakonisszák a kórházi munka mellett a helyi gyülekezetben is szolgáltak: a vasárnapi iskolában, gyermekvigyázásban, ifjúsági alkalmon, családlátogatásokkal és adminisztrációs, szervezési feladatok ellátásával. E jól működő kezdeményezés azonban nem volt hosszú életű: 1949-ben véget ért. Bretz Emil az Egyesült Államokba távozott, a kommunista államhatalom pedig feloszlatta az Anyaotthont és elkobozta az épületet. A már végzett diakonisszák magánemberként dolgoztak tovább az egészségügyben.

A képen az első magyar baptista diakonisszák (1914). Balról jobbra:
Heckmann Margit, Mándi Róza, Szakács Erzsébet, Erdei Ágnes.

ÉletErő Misszió

Hittel, tettel!

Paróczi Anita

Több, mint hatvan év telt el a baptista diakonissza Anyaotthon bezárása óta. Azóta sok változás történt országunk és közösségeink életében egyaránt. Az akkori elkötelezett diakonissza nővérek nagy része már az Úrnál van, odaszánt életük, hitük, szeretetük emléke azonban tovább él, inspirál, bátorít, utat mutat.

Az elmúlt évek tapasztalatai azt mutatják, hogy a váratlan helyzetekben is hősiessen helytálló orvosok, ápolók, gondozók jelenlétére, hitére, szaktudására felbecsülhetetlenül nagy a szükség. A Magyarországi Baptista Egyház gyülekezeteinek tagjai között számosan dolgoznak egészségügyi intézményekben, szociális ellátásban, de minden területen folyamatosan szükség lenne munkaerőre, utánpótlásra.

A Baptista ÉletErő Ápolási és Gondozási Misszió életre hívása egy hitbeli elköteleződés mellett, hogy a következő években ezt a hiányt odaszánt életű baptista ápolók, gondozók szolgálatba állításával enyhítsük. Hisszük, hogy ezzel elősegíthetjük a szolgálat megélésének lehetőségét, és az egyház társadalmi szolgálatának esszenciáját tudjuk ezen keresztül is megjeleníteni.

Szeretnénk megszólítani gyülekezeteink ápolás-gondozás területén dolgozó szakképzett tagjait, gyülekezeti beteglátogatókat, lelkipásztorokat és leendő önkénteseket, hogy szolgálócsoporthozként működjünk együtt. A munka a tervezés, szervezés, felkészülés szakaszában van az alábbi területeken: baptista tagokat/gyülekezeteket is érintő ápolási-gondozási misszió rendszerének kidolgozása, beteglátogató önkéntesek képzése, biblikus lelkigondozásban jártas ápolók és gondozók képzésének kiépítése.

A kórházi beteglátogatás segítésére jött létre a „Képeslapok a kórházba” kiadványsorozat, melynek részei egy igés kártyanaptár, egy igeverses-képes broszúra és egy bizonyásgtételeket tartalmazó „Bátorító üzenetek” füzet.

A Bethesda Gyermekkórház támogatásával félévente újraélesztési tanfolyamokat szervezünk gyülekezeti tagjaink és más érdeklődők részére.

Távolabbi terveink között igen nagy álmok is szerepelnek, melyeket hisszük, hogy az Úr adott. Imádkozzunk együtt, hogy amit Isten elindított, az az ő tervei szerint teljesebben ki! Isten mindannyiunkat megszólít, és hív, hogy csatlakozzunk az ő munkájához.

Amennyiben szeretnéd felvenni velünk a kapcsolatot, akkor szeretettel várjuk jelentkezésedet az eleteromisszio@gmail.com címen!

A pogányok előszobája

- ebéd és ruhaosztás a Wessiben

A Wesselényi utcai Baptista Gyülekezet minden évben, egy téli napon ebédrel és ruhával vár 200-250 rászoruló embert. Erről az akcióról kérdeztük a gyülekezet egyik elöljáróját, az ötletgazdát és az alkalom fő szervezőjét, Balog Endrét.

Hogy indult ez a kezdeményezés?

Tizenegynéhány évvel ezelőtt kezdődött, és az igei alapjai azok az egyébként ismert igeversek voltak, hogy „akinek két ruhája van, adjon annak, akinek nincs, és akinek van ennivalója, hasonlóan cselekedjék!” vagy „börtönben voltam, és meglátogattatok”. Ennek kapcsán kezdtem el gondolkodni én és még néhányan a gyülekezetben, hogy hogyan lehetne segíteni a hajléktalanokon. Abban az időben nagyon sok ilyen ember volt a 7. kerületben és a környéken. Mások is csinálták, hogy az utcán ételt osztottak, én viszont azon gondolkoztam, hogy hogyan lehetne a komfortzónánkon belülre engedni őket, hogy valamiféle kapcsolat is kialakulhasson közöttünk. Korábban már foglalkoztam csöves fiatalokkal, és voltak tapasztataim, arról, hogy milyen komoly trauma tud lenni, ha egy gyülekezet felkészületlenül találja szemben magát egy ilyen helyzettel. Írtam tehát egy karácsonyi színdarabot a fiataloknak, amiben egy család találkozik és némi nehézségek árán segít talpra állni egy hajléktalannak. Ezen az utópisztikus történeten keresztül a gyülekezet egy lépéssel közelebb került a témához. Aztán azt is megértették, hogy bár napi szinten nem tudunk velük foglalkozni, de azért valahol el kell kezdeni egy ilyen szolgálatot is. Fontos volt, hogy találtam egy nőtestvért, aki felajánlotta, hogy főz.

Miben más egy ilyen alkalom, mint a többi ételosztás?

A körülmények kialakításánál nagyon fontos szempont volt számomra, hogy nagyvonalúak legyünk. Azt gondoltam, hogy valahogy úgy kellene őket fogadni, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Nem cseréljük ki a székeket, megterítjük az asztalt, nem műanyag a tányér, nem porciózunk, annyit esznek, amennyit akarnak, annyi időt tölthetnek itt, amennyit akarnak. Minden asztalnak megvan a felelőse, aki kínálja őket, és segít nekik, ha kell.

Hogy zajlik egy-egy esemény?

Mindig télen szervezzük meg, januárban vagy februárban. Először csak ételt osztottunk, 100 adagot, ami pillanatok alatt elfogyott. Volt tartalékban virsli és főztünk teát, azzal egészítettük ki gyorsan. Azóta 250-300 adagot főzünk, ami az esetek többségében el is fogy. Eléggé az elején kitaláltuk, hogy ruhákat is adhatnánk. Meghirdettük a gyülekezetben, hogy hozzanak ruhákat, sőt azt kértük, hogy olyan ruhákat hozzanak, amihez ragaszkodnak, és értékes nekik, és akkor tudják, hogy értéket ajándékoztak. Van egy címlistám, ahova meghívókat küldök, és még kb. 1000 szórólapot én magam is kiosztok hajléktalanszállókon, melegedőkben és hasonló helyeken. Először talán furcsa volt, hogy az osztás napján megjelenik több száz ember és sorban állnak az imaház előtt, de ha úgy nézzük, ez egy kiváló reklám, hogy a gyülekezet végzi a dolgát ezen a területen is. Azt vettük észre, hogy a rászorulóknak híre ment a dolognak, és úgy tapasztaltuk, hogy a kiszolgálás és a millió miatt inkább ezt választják, ha tudják. A viselkedésükön is látszik ez: köszönnek, leveszik a sapkájukat, és tudják, hogy az első turnus imádsággal kezd. Soha nem volt komoly konfliktus, egy kis tolokodás persze előfordul. Ha kérjük, hogy elvinnének ennivalót, szoktunk nekik csomagolni, és általában gond nélkül megértik, hogy, ha azt kérem, hogy legyenek tekintettel a kint várakozókra is. Az utóbbi időben már sorszámot osztottunk, hogy ne álljanak a kapu előtt hosszú órákig. De ki szoktunk rakni egy padot és teát, hogy könnyebb legyen a várakozás. Most legutóbb egy néni saját kezdeményezésére elkezdett sorszámokat osztogatni, szerencsére nem lett belőle bonyodalom. Az alkalom menete úgy néz ki, hogy turnusonként bejönnek, először mindenki eszik, és csak azután válogathat ruhát, amiből annyit visznek el, amennyit akarnak. A legrosszabb esetben eltüzelik, de úgy vagyok velem, legalább ezzel is melegednek. De általában nem mértéktelenek.

Kik a vendégeitek és kik segítenek a munkában?

Mostanában úgy veszem észre, hogy nem olyan esetek és rossz helyzetűek, mint korábban. De az is biztos, hogy rászorúlnak erre a segítségre, mert akárki nem vállalja fel, hogy beálljon egy ilyen sorba. Az életkor erősen szóródik, 30 és 60-70 között, nők, férfiak vegyesen. Most például vendégünk volt egy hippi csapat egy kutyával.

A segítők között felosztjuk a feladatokat. Van, aki a főzésben segít, van, aki a kiszolgálásban, van, aki a helyiség előkészítésében, a ruhák kirakásában. Körülbelül 20 ember vesz részt aktívan egy-egy alkalmon, szintén mindegyik korosztályból. Vannak, akikre rendszeresen számíthatok, másokra alkalmanként. Szokott lenni hajléktalan segítők is, és ez jó, mert így érezhetik, hogy egy picit most már az ajtó másik oldalán állnak. De sok segítséget kapunk olyanoktól is, akik nem tudnak eljönni. Van olyan néni, aki fánkot süt, egy másik palacsintát, megint mások gyümölcsöt vettek vagy pénzt adtak. Szerintem egyébként az egész akció nem kerül sokba, az étel alapanyagköltsége alig haladja meg a 100 000 Ft-ot.

A gyülekezeti segítőkön kívül az önkormányzat is támogatta a kezdeményezésünket, így rendszeresen tudtunk egységcsomagot adni, tartós élelmiszerrel, illetve a gyülekezetben néhányan a Baptista Szeretetszolgálathoz is kötődnek, rajtuk keresztül is kaptunk segítséget, innivalót, téisztát stb.

Miben mérhető az eredmény, vagy beszélhetünk-e egyáltalán sikerről?

Ebben az 1-2 órában nincs idő sok mindenre, csak arra, hogy megmutassuk, hogy ez egy olyan hely, ahol szeretettel, kedvesen fogadják őket, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon. És ezt érzik is, és általában megdöbbenéssel reagálnak: „jé, itt így beszélnek velem?” Ez csak az előszobája annak a missziónak, amit végeznünk kellene, de ha az alapvető szükségletek nincsenek betölthetve, akkor nem lehet továbblépni. Az alkalom eredményeként azért voltak olyanok, akik eljöttek az istentiszteletre is. Van, aki többször is, de eddig hosszabb távú, rendszeres kapcsolatot csak 1-2 emberrel tudtunk kialakítani. Viszont vannak évről évre visszatérő vendégeink, akik tudják, hogy mi szoktuk ezt tartani, és számítanak ránk, és alig várják, hogy megérkezzen a szórólap. A gyülekezet szempontjából az az eredmény, hogy lépésről lépésre közelebb kerülünk azokhoz, akiket be kell fogadnunk. Most csak évente egyszer és csak ilyenformán segítünk, de várom azt az időt, amikor tovább is tudunk lépni. Tartozunk azzal - nem nekik, hanem Istennek -, hogy ezeket az embereket testileg-lelkileg felkaroljuk.

"Ráगतlanul semmit nem nyelünk le"

támogatott lakhatás műhelytalálkozó, 2020. február 19.

Módszertani központunk harmadik éve rendezi meg szakmai műhelysorozatát a támogatott lakhatásban tevékenykedő szolgáltatók számára. Legutóbbi találkozóinkat 2020. február 19-én tartottuk a Baptista Teológiai Akadémián. A fő téma a támogatott döntéshozatal, meghívott előadónk a Semmelweis Egyetem Szociális Vezetőképzésének stratégiai vezetője és magcsoport oktatója, dr. Juhász Péter volt. Előadása elején a fogyatékoság megítélésének kérdéskörét, az abban tapasztalható paradigmaváltásokat tekintette át, majd a támogatott döntéshozatal hatályos hazai és Uniós szabályozását, kiemelve azok izgalmasabb aspektusait. Vázolta a hagyományos értelemben vett gondnokság és a támogatott döntéshozatal elveinek döntő különbségeit és a jogszabály gyakorlati alkalmazása kapcsán felmerülő visszasságokat. Az előadás diasora, valamint a hangfelvétel megtalálható honlapunkon.

Az előadást követően Sipos András a Diótörés Alapítvány munkáját mutatta be. Kollégája, Andics Bernadett pedig az általuk speciális eszközként alkalmazott lovas terápiáról mesélt, tapasztalataikról, és a terápiás állatok szerepéről a fogyatékos személyek segítésében. A rendezvény második felében – egy témába vágó, rövid Kahoot! kvíz után – kerekasztal-beszélgetésre invitáltuk a műhely résztvevőit. Molnár István János az Evangélikus Egyház szakmai tanácsadója által moderált eszmecsere résztvevői Kormos Enikő, Sipos Ilona, Monostori Katalin, Tőkés Tibor és Pataki Gábor voltak. A felkért szakemberek bemutatták a támogatott lakhatásuk kialakításának körülményeit, beszéltek az ellátási forma mindennapjairól és a felmerülő nehézségekről. A beszélgetés külön érdekessége volt, hogy különböző fejlődéstörténetű intézményekről hallhattunk, hiszen újként alakult és korábban más ellátási formaként működő szolgáltatások is megjelentek. A kerekasztal egyik résztvevője kormányhivatali munkatárs volt, illetve a hallgatóságban foglalt helyet az EMMI korábbi főosztályvezető-helyettese, Bódy Éva is, így a hatósági, jogalkotási aspektusok is szóba kerültek a beszélgetés során. A műhelysorozat következő alkalma tavasszal várható.

Katona Gergely

Figyelő

§

A Magyar Közlöny 2020. évi 25. számában (2020. február 19.) megjelent a Kormány 18/2020. (II. 19.) Korm. rendelete a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek a szociális, valamint a gyermekjóléti és gyermekvédelmi ágazatban történő végrehajtásáról szóló 257/2000. (XII. 26.) Korm. rendelet módosításáról.

A díjakra
március 15-ig
várjuk a
javaslatokat

A plakettekre és
az oklevelekre a
javaslattétel
folyamatos

SZOLGÁLAT A SZOLGÁLTATÁSBAN   **SZOLGÁLAT A TÁRSADALOMBAN**

FELHÍVÁS

KIEMELKEDŐ DIAKÓNIAI TELJESÍTMÉNYEK ELISMERÉSI LEHETŐSÉGE

Javaslattételi határidő: 2020. március 15.

A Balogh Lajos és a Behárka Pál díjak esetén. A plakettekre a javaslattételi folyamatos.

A Magyarországi Baptista Egyház 2019-ben szociális díjakat alapított. Azzal a kéréssel fordulunk minden baptista fenntartóhoz, intézményvezetőhöz, szociális szakemberhez, lelképásztorhoz és gyülekezetvezetőhöz, hogy lehetőségei szerint segítse kiváló szociális szakembereket és diakóniáknak iránt elkötelezett baptista gyülekezeti tagok teljesítményének megismerését és elismerését. Ez a közreműködés segítheti a díjakról döntő kuratóriumi testületeket, hogy látókörükbe kerülhessenek díjazásra érdemes szakemberek.

A Balogh Lajos és a Behárka Pál díj ünnepélyes átadására 2020. 04. 25-én, az Országos Közgyűlésen kerül sor, a plaketteké 2020 novemberében.

További részletek a www.szocialismodszerzan.hu oldalon olvashatók

Impresszum

Kiadja: Baptista Egyházi Szociális Módszertani Központ

Felelős kiadó: Serafin József

Szerkesztő: Szirtes-Tankó Tünde

Szerkesztőség címe: 1068 Budapest, Benczúr u. 31. E-mail: szirtes-tanko.tunde@baptista.hu

Fenntartjuk magunknak a rövidítés és az átszerkesztés jogát az eredeti szerzői szándék változatlanul hagyásával.

Megjelenik kéthetente.

Természetes módon küldjük a baptista szolgáltatók e-mail címekre. Kérjük a vezetőket, hogy intézményükben tegyék elérhetővé hírlevelünket a szakmai dolgozók számára is. Feliratkozni a szocialismodszerzan.hu oldalon lehet.

Feliratkozás a hírlevélre: [itt](#)